

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Μαρτυρίου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας († 4.7.1918)

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΑΓΙΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β΄

Μέρος Β΄

«Τὸν Τσάρο ποὺ θὰ μὲ δοξάσῃ, θὰ τὸν δοξάσω»

(Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Ο ΤΣΑΡΟΣ Νικόλαος Β΄ (Νικολάϊ Ἀλεξάνδροβιτς), ὁ τελευταῖος Τσάρος τῆς Ρωσίας, ἦταν πρεσβύτερος γυιὸς τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Γ΄ καὶ τῆς Τσαρίνας Μαρίας Θεοδώροβνα (πρώην Δανῆς Πριγκιπίσσης).

Γεννήθηκε τὴν 6η Μαΐου 1868, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἐορτάζεται ὁ Δίκαιος Ἰὼβ ὁ Πολυπαθής, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο προεμήνυε τὶς πολλὲς θλίψεις ποὺ θὰ ὑφίστατο στὴν ζωὴ του καὶ τὸ μαρτυρικό του τέλος.

Ἀπὸ μικρὸ παιδί διεκρίνετο γιὰ τὴν πολλὴ εὐλάβεια καὶ πραότητα του. Ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τοὺς γονεῖς του. Ἦταν πάντοτε ἔτοιμος νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν πλησίον, ἀνεξαρτήτως τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του. Σὲ ὅλη τὴν ζωὴ του δαπανοῦσε σημαντικὰ ποσὰ γιὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα. Μὲ τὸν ἀπλὸ χαρακτήρα του, προσεῖλκυσε τὴν συμπάθεια τοῦ ἀθώου Ρωσικοῦ λαοῦ, στὸν ὁποῖο ἔμεινε ἀφωσιωμένος μέχρι τέλους τῆς παραγμένης ζωῆς του.

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1894 ἀπέθανε αἰφνιδίως ὁ πατέρας του Ἀλέξανδρος καὶ τὸν διεδέχθη ὁ Νικόλαος, σὲ ἡλικία 26 ἐτῶν. Τὴν 26η Νοεμβρίου ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλεξάνδρα Θεοδώροβνα (Πριγκίπισσα Ἀλίκη τῆς Ἑσσης) καὶ τὸν Μάιο τοῦ 1896 ἐστέφθη ὡς Αὐτοκράτωρ στὴν Μόσχα.

Ὡς Τσάρος, ὁ Νικόλαος διεκρίνετο γιὰ τὴν ἀνεξικακία του, τὴν φιλαλήθεια, τὴν ἀφοσίωσι στὸ καθῆκον του, τὴν ὑψηλὴ συναίσθησι

τῶν εὐθυνῶν του, τὴν ἐξαιρετικὴ ἐνεργητικότητα καὶ τὴν λεπτότητα συνειδήσεως.

Ἐπίσης, ὡς κεχρισμένος Βασιλεύς, εἶχε βαθειὰ ἐπίγνωσι τῆς ιδιότητός του ὡς «Χριστοῦ Κυρίου», προστάτου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας.

Ἡ εὐσέβειά του ἦταν βαθυτάτη. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας του, ἐκτίσθησαν πολλὲς Ἐκκλησίες καὶ Μοναστήρια στὴν Ρωσία, συχνὰ δὲ ἔδιδε ὁ ἴδιος χρήματα γιὰ τὴν οἰκοδομὴ ἢ ἀνακαίνισί τους. Ἐκκλησιαζόταν συχνά, ἐπισκεπτόταν τοὺς Ἁγίους Τόπους τῆς Ρωσίας καὶ προσεκύνει τοὺς Ἁγίους των.

Πολλοὶ Ἅγιοι ἀνεκηρύχθησαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας του, πολλὲς δὲ φορὲς ἀπὸ ἰδική του πρότασι πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, κατὰ τὸ ἔτος 1903, ἀνεκηρύχθη καὶ ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ (†1833) μὲ ἰδιαίτερη δόξα καὶ λαμπρότητα. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχε προφητεύσει ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ, μάλιστα δὲ εἶχε προεῖπει σχετικῶς, ὅτι «Τὸν Τσάρο ποὺ θὰ μὲ δοξάσῃ, θὰ τὸν δοξάσω». Εἶναι ἀξιοσημείωτο καὶ ἐκπληκτικὸ, ὅτι ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ εἶχε γράψει μία ἐπιστολή, καὶ εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ ἐπιδοθῇ αὐτὴ στὸν τρίτο Τσάρο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ του, ὅταν θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Σάρωφ. Πράγματι, ὅταν ὁ Νικόλαος ἐπεσκέφθη τὸ Σάρωφ κατὰ τὴν Ἀνακήρυξι τοῦ Ἁγίου, ἐδόθη εἰς Αὐτὸν ἡ ἐπιστολή, ἡ ὁποία ἐφυλάσσετο στὴν Μονὴ τοῦ Ντιβέγιεβο. Τὴν ἐδιάβασε, ἀλλὰ δὲν εἶπε ποτὲ σὲ κανέναν τὸ περιεχόμενό της· τὸ πιθανότερο εἶναι, ὅτι ἀνεφέρετο στὸ Μαρτύριό του.

Ὁ Τσάρος Νικόλαος, οἱ Μεγάλοι Δούκες καὶ Ἀρχιερεῖς, μεταφέρουν τὸ τίμιον Λεῖψανο τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ στὴν Ἀνακήρυξι του. Σάρωφ 1903.

Ἡ Τσαρίνα Ἀλεξάνδρα, ὅταν ὑπανδρεύθη τὸν Νικόλαο ἔγινε Ὁρθόδοξος (ἦταν προηγουμένως Διαμαρτυρομένη), ὄχι μόνο ἐξωτερικῶς καὶ τυπικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῶς. Ἀναγεννήθηκε κυριολεκτικῶς καὶ συναγωνιζόταν τὸν σύζυγό της στὴν εὐσέβεια.

Ἀδελφὴ της ἦταν ἡ μετέπειτα Ἁγία Νεομάρτυς Ἐλισάβετ, ἡ Μεγάλῃ Δούκισσα, τῆς ὁποίας τὸ μαρτυρικὸ Λεῖψανο εὐωδιάζει σήμερα στὰ Ἱεροσόλυμα, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Μαρίας Μαγδαληνῆς, στὴν Γεθσημανῆ. Ἡ Τσαρίνα ἦταν τελείως ἀφωσιωμένη στὴν οἰκογενειακὴ της ζωὴ καὶ παρακολουθοῦσε στενὰ τὴν διαπαιδαγώγησι τῶν παιδιῶν της.

Ἡ ζωὴ τῆς Τσαρικῆς Οἰκογενείας ἦταν πολὺ ἀπλῆ καὶ λιτή. Τηροῦσαν ὅλες τὶς καθιερωμένες νηστείες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ τὶς λοιπὲς θρησκευτικὲς διατάξεις.

Ἡ θεάρεστη αὐτὴ πολιτεία τοὺς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀσκήται χωρὶς πειρασμούς. Ὁ πρῶτος σταυρὸς τοὺς ἤλθε ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῆς Αὐλῆς, ἀπὸ τοὺς ἀριστοκράτες, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἀδυνατοῦσαν νὰ κατανοήσουν, ἀλλὰ οὔτε καὶ τοὺς ἄρεσε ὁ ἀπλὸς καὶ χριστιανικὸς τρόπος ζωῆς τῆς Τσαρικῆς Οἰκογενείας *καὶ πρὸ πάντων δὲν καταλάβαιναν τὸ βαθύτατο νόημα τῆς ιδιότητος τοῦ Τσάρου ὡς «Χριστοῦ Κυρίου»*. Ἔσπειραν πολλὰ συκοφαντικὰ ἐναντίον τοῦ Νικολάου καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των.

Ὁ μεγαλύτερος ὅμως σταυρὸς τοὺς ἄρχισε τὸ 1904, ὅταν μετὰ ἀπὸ τέσσερις θυγατέρες, ἀπέκτησαν ἐπὶ τέλος ἓνα γιοῦ, διάδοχο τοῦ θρόνου, τὸν Τσάρεβιτς Ἀλέξιο. Δυστυχῶς, ὁ Ἀλέξιος γεννήθηκε φέροντας μίαν φοβερὰ ἀσθένειαν τοῦ αἵματος, τὴν αἰμοφιλίαν. Ἡ πλέον μικρὰ καὶ ἀσήμαντος πληγὴ, ἰδίως ἐσωτερικὴ, μεταβαλλόταν σὲ ὀδυνηρὴ ἀσθένεια καὶ παράλυσι, ἢ ὅποια διαρκοῦσε ἐβδομάδες καὶ μῆνες καὶ ἦταν δυνατόν νὰ προξενήσῃ καὶ τὸν θάνατον. Ἐναντι αὐτοῦ τοῦ σταυροῦ, οἱ Τσάροι ἔδειξαν ὑποδειγματικὴ ὑπομονὴ καὶ πίστι, ἂν καὶ ἡ ἀπλότης καὶ ὁ πόνος τοὺς παρεκίνησαν αὐτοὺς νὰ δεῖξουν ἐμπιστοσύνη στὸν γνωστὸ Ρασπουτίν, ὁ ὅποιος τοὺς προέκάλει μεγάλη ζημίαν.

Τὸ ἀποκορύφωμα ὅμως τῆς μεγαλοψυχίας καὶ γενναιότητός των φανερώθηκε κατὰ τοὺς τελευταίους πειρασμούς τῆς ζωῆς των.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1917 παρητήθη ὁ Τσάρος Νικόλαος, πεισθεὶς ἀπὸ τὸ περιβάλλον του, ὅτι ἔτσι δῆθεν θὰ ἐξυπηρετεῖτο τὸ καλὸ τῆς Ρωσίας. Παρὰ ταῦτα, ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις τοῦ κράτους συνεχῶς ἐχειροτέρευε καὶ ἐλάμβαναν χώρα συνεχεῖς ἐξεγέρσεις, ἀνταρσίες καὶ ἀπεργίες. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Τσάρου ὄχι μόνον δὲν ἠσύχασαν, ἀλλὰ τότε ἄρχισαν νὰ φανερώνουν ὅλο τὸ δαιμονικὸ μῖσος καὶ τὴν λύσσαν τοὺς ἐναντίον τοῦ «Χριστοῦ Κυρίου» καὶ τῆς Οἰκογενείας του.

Ἡ νέα Κυβέρνησις ἔθεσε ὑπὸ περιορισμὸν τὴν Αὐτοκρατορικὴν Οἰκογένειαν στὸ ἀνάκτορον τοῦ Τσάρσκογιε Σέλο (Πούσκιν) καὶ κατόπιν στὸ Τομπόλσκ τῆς Σιβηρίας.

Εἶναι ἀπερίγραπτοι οἱ ἐξευτελισμοὶ ποὺ ὑπέστησαν ἀπὸ τοὺς

φύλακές τους κατὰ τοὺς δέκα ἕξι (16) μῆνες περι-που τῆς φυλακίσεώς τους. Τελικὰ ὅμως, ἡ ὑπομονή, ἡ ταπεινώσις, ἡ μακροθυμία, ἡ ἀνεξικακία καὶ ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη τους προσείλκυσε τὴν συμπάθεια τῶν φυλάκων. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἐχθροὶ τους ἄλλαζαν συχνὰ τοὺς φύλακες καὶ ἐν τέλει τοὺς ἀντικατέστησαν μὲ τοὺς πλέον ἀγροίκους, αὐθάδεις καὶ βιαίους μπολσεβίκους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνεχῶς μεθυσμέ-

Ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια: ὁ Τσάρος Νικόλαος καὶ ἡ Τσαρίνα Ἀλεξάνδρα, ὁ Τσαρέβιτς Ἀλέξιος (κάτω), οἱ θυγατέρες αὐτῶν (ἀπὸ δεξιὰ) Μαρία, Τατιάνα, Ὅλγα καὶ Ἀναστασία.

νοι, ἐκάπνιζαν, ἔφτυναν καὶ ὕβριζαν τὴν Βασιλικὴ Οἰκογένεια ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν τελευταία ἐξορία, δύομισυ μῆνες πρὸ τοῦ Μαρτυρίου, στὴν πόλι Αἰκατερίνμπουργκ.

Τελικῶς, κατὰ τὰ μεσάνυκτα τῆς 3ης πρὸς 4/17ης Ἰουλίου 1918, τοὺς ἐξύπνησαν καὶ τοὺς μετέφεραν, μαζί μὲ τέσσερις ἀπὸ τοὺς πλέον ἐμπιστοὺς καὶ ἀγαπητοὺς συνοδοὺς τους*, σὲ ἓνα ὑπόγειο δωμάτιο, προκειμένου νὰ ἐτοιμαθοῦν δῆθεν γιὰ ἓνα νέο ταξίδι.

Μετὰ ἀπὸ μεγάλη ἀναμονή, ξαφνικὰ εἰσηλθαν στὸ δωμάτιο δέκα δῆμιοι καὶ ὁ ἀρχηγὸς τους Γιουρόφσκυ εἶπε στὸν Τσάρο: «Οἱ ἀνθρωποὶ σας προσεπάθησαν νὰ σᾶς ἐλευθερώσουν, ἀλλ' ἀπέτυχαν καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ σᾶς σκοτώσουμε». Καὶ ἐπυροβόλησε τὸν Τσάρο, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ἀμέσως.

Τότε, ὁ καθ' ἓνας ἄρχισε νὰ πυροβολῇ τὸ θῦμα του. Ὅλοι ἀπέθαναν ἀμέσως, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τσαρέβιτς Ἀλέξιο (14 ἐτῶν), τὸν ὁποῖο ὁ Γιουρόφσκυ ἀποτελείωσε μὲ τὸ ὄπλο του, καὶ τὴν μικρότερη θυγατέρα Ἀναστασία (17 ἐτῶν), ἡ ὁποία ἐκραύγαζε ἀπὸ τὶς πληγὲς καὶ τὸν φόβο της, τὴν ὁποία ἐσκοτώσαν οἱ δῆμιοι μὲ τὶς ξιφολόγχες τους.

Ὅλα τὰ φρικτὰ αὐτὰ ἐγκλήματα ὠμολόγησε ἓνας δῆμιος, ὁ Μεντβέδεφ, ὁ ὁποῖος φυλακίσθηκε ὀλίγες ἡμέρες ἀργότερα καὶ ἀπέθανε μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῦφο.

Ἐν συνεχείᾳ, ἀφήρσαν ὅ,τι πολύτιμο ἔφεραν ἐπάνω τους καὶ τοὺς μετέφεραν βιαστικὰ μὲ ἓνα φορτηγὸ σὲ ἓνα κοντινὸ δάσος, γιὰ νὰ μὴ τοὺς εὕρῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Τοὺς ἀφήρσαν τὰ ἐνδύματα, κατέκοψαν τὰ σώματά τους σὲ λεπτὰ τεμάχια, ἔρριψαν βενζίνη καὶ ἔβαλαν φωτιά. Ὅ,τι ἀπέμεινε διαλύθηκε μέσα σὲ βιτριόλι. Αὐτὴ ἡ διαδικασία διήρκεσε τρία ἡμερονύκτια. Χρησιμοποιήθηκαν 175 κιλὰ βιτριόλι καὶ περισσότερο ἀπὸ 300 λίτρα βενζίνη! Στὸ τέλος, ἔρριψαν τὰ ὑπολείμματα στὸ πλησίον ἐγκαταλελειμμένο ὄρυχεῖο καὶ ἐξαφάνισαν ὅλα τὰ ἄλλα σημεῖα τοῦ φρικτοῦ ἐγκλήματος μέσα στὴν γῆ.

Κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ Μεντβέδεφ, οἱ δῆμιοι ἔλαβαν ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα προφυλάξεως ἀπὸ φόβο, μήπως ὁ λαὸς ἀνακαλύψῃ τὸ ἔγκλημά τους.

Μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ἀνηγγέλθη στὸν λαὸ ὁ θάνατος τοῦ Τσάρου καὶ ἐλέχθη ψευδῶς, ὅτι ἡ Οἰκογένειά του εἶχε ἐξορισθῆ σὲ ἄλλο μυστικὸ τόπο.

Μετὰ ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες, ὁ «Λευκὸς Στρατός», ὁ ὁποῖος ἀγωνιζόταν ἐναντίον τῶν Μπολσεβίκων, κατέλαβε τὸ Αἰκατερίνμπουργκ καὶ ὕστερα ἀπὸ ἔρευνα μηνῶν, ἀνεκαλύφθησαν ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὸ Μαρτύριο τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας.

(Ἔπεται τὸ Μῆρος Γ')

(*) Οἱ ἐμπιστοὶ συνοδοὶ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ συμμαρτυρήσαντες ἐκουσίως μὲ Αὐτὴν ἦσαν οἱ ἐξῆς: Εὐγένιος Μπότκιν (ιατρός), Ἰωάννης Χαριτόνωφ (μάγειρος), Ἀλέξιος Τροῦπ (ὕπηρέτης), Ἄννα Ντεμίνδωβα (ὕπηρέτρια).